

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z odwołań J.K. i A.L.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 7 czerwca 2022 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego
w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku, ogłoszonym w Monitorze
Polskim z 2020 roku, poz. 744,
z udziałem K.K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych 24 maja 2023 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z 7 czerwca 2022 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: „Rada”
lub „KRS”) na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej
Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269; dalej: „u.KRS”) postanowiła w punkcie
1 przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie K.K. do
pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego

w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku oraz w punkcie drugim nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie J.K., A.L. i A.P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu administracyjnego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 744 (dalej: „Uchwała”).

Powyższa Uchwała zapadła po ponownym rozpoznaniu sprawy. Wyrokiem z 16 lutego 2022 r. o sygn. akt I NKRS 59/21, Sąd Najwyższy uchylił bowiem poprzednią Uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 10 marca 2021 r., którą przedstawiony został Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie A.L. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku oraz przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Uchwałę nr [...] zaskarżyło dwóch nieprzedstawionych w tej uchwale kandydatów: J.K. oraz A.L. Postanowieniem z 27 października 2022 r., I NKRS 93/22, Sąd Najwyższy na podstawie art. 44 ust. 2a u.KRS, połączył sprawę z odwołania A.L. ze sprawą o sygn. akt I NKRS 79/22 dotyczącą odwołania J.K., w celu ich łącznego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia pod sygn. akt I NKRS 79/22.

J.K. (skarżący lub odwołujący) pismem z 23 sierpnia 2022 r., działając na zasadzie art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 1 i 3 u.KRS zaskarżył uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 7 czerwca 2022 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu administracyjnego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku – w całości.

W odwołaniu skarżący zarzucił Uchwale rażące naruszenie prawa procesowego, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, to jest art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 i art. 42 ust. 1 u.KRS w zw. z § 19 ust. 1-11 załącznika do uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 u.KRS w zw. z art. 7 § 1 i 2 Prawa o ustroju sądów administracyjnych (dalej: „p.u.s.a.”) w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. oraz art. 4 p.u.s.a. w zw. z art. 178 ust. 1 Konstytucji RP, poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych

i sprawiedliwych kryteriów i bez wnikliwego zbadania okoliczności sprawy udostępnionych Radzie przez skarżącego oraz z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, a także dokonanie oceny w sposób dowolny. Brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o rzetelne i jednakowe dla wszystkich uczestników konkursu kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie skutkowało – zdaniem skarżącego – przedstawieniem w zaskarżonej Uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku – K.K., a nie skarżącego.

Skarżący J.K. wniósł o uchylenie zaskarżonej Uchwały w całości i umorzenie sprawy (pkt 1), a ponadto o rozpoznanie sprawy również pod nieobecność skarżącego (pkt 2).

Uzasadniając swoje stanowisko, skarżący w pierwszej kolejności wskazał, że zaskarżana Uchwała posiada niski potencjał merytoryczny i intelektualny bowiem jest obarczona zarówno błędami logicznymi, jak i prawnymi. Przy tym zaznaczył, że ogłoszenie w Monitorze Polskim o wolnym stanowisku sędziego sądu administracyjnego nie wskazywało jakiego wydziału ono dotyczy. Z przedstawionej struktury organizacyjnej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wynika, iż w tym sądzie utworzono 4 wydziały, a wśród nich Wydział I, do którego należą sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych oraz finansów publicznych. Jak dodał, z dorobku naukowego kandydata rekomendowanego do przedstawienia Prezydentowi RP, nie wynika, iż do jego kompetencji i umiejętności należą sprawy podatkowe. W następnej kolejności podniósł, że KRS nie dostrzegła, iż skarżący posiada najdłuższe pełnoetatowe doświadczenie zawodowe spośród wszystkich kandydatów. Dodał, że przedmiotem spraw sądowoadministracyjnych są sprawy podatkowe, których wyróżniającym znawcą jest właśnie sam skarżący. Zauważył, że skoro skarżący pracuje w charakterze radcy prawnego w Izbie Administracji Skarbowej w B. od 2010 roku i na tym stanowisku ma ponad 12 lat stażu pracy, to niewątpliwie wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej. Jednocześnie zwrócił uwagę, że Izba Administracji Skarbowej jest organem administracji publicznej, a przepis art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. nie ogranicza się wyłącznie do wysokiego poziomu wiedzy w zakresie prawa

administracyjnego, bowiem przepis ten wskazuje również inne dziedziny prawa związane z działaniem organów administracji publicznej. W dalszej części uzasadnienia podniósł, że w trakcie wysłuchania nie zadano mu pytania merytorycznego, lecz pytanie egzaminacyjne. W jego ocenie, ten typ aktywności zespołu podczas wysłuchania w trakcie postępowania konkursowego, nie jest znany ustawie o Krajowej Radzie Sądownictwa, a zatem nie może zostać zaakceptowany. Zespół przekroczył – zdaniem skarżącego – przyznane mu w ustawie o Krajowej Radzie Sądownictwa kompetencje. Zauważył też, że polskie prawo nie zna oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie w postaci egzaminu państwowego ze znajomości prawa administracyjnego. Skarżący podał też, że sporządził w imieniu Ministra Finansów 160 skarg kasacyjnych od orzeczeń wojewódzkich sądów administracyjnych oraz uczestniczył w około 50 sprawach ze skarg kasacyjnych wywiedzionych przez podatników, w których bronił interesów Ministra Finansów. Dodał też, że Rada nie dokonała oceny jego 90 opinii prawnych oraz 20 skarg kasacyjnych opracowanych i przygotowanych przez skarżącego, a ponadto nie oceniła kultury urzędowania obejmującej kulturę osobistą oraz sposobu zachowania skarżącego wobec innych uczestników postępowań przed sądami i prokuratorami, pomijając w tym względzie opinię Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych. w B. z 26 kwietnia 2021 r., czym naruszono art. 2, 7 oraz 32 ust. 1 i 2 w zw. z art. 60 Konstytucji RP.

Na okoliczność faktów i zdarzeń szczegółowo opisanych w uzasadnieniu, skarżący wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z nagrania posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa z 3 czerwca 2022 r.

W kolejnych pismach procesowych datowanych na 21 września 2022 r. i 23 września 2022 r. skarżący wskazał, że zaskarżona Uchwała obarczona jest nieusuwalnymi wadami, a zatem nie może pozostać w obrocie prawnym. W pismach tych skarżący przedstawił argumenty na poparcie własnych osiągnięć zawodowych, dowodzących – jak sam wskazał – jego wielkiego kunsztu prawniczego oraz wyjątkowej znajomości ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

A.L. (skarżąca lub odwołująca się) w dniu 29 sierpnia 2022 r. wniosła odwołanie od Uchwały Rady, nie wskazując przy tym zakresu zaskarżenia. Działając

na podstawie art. 44 ust. 1 w. zw. z art. 44 ust. 2 u.KRS, zarzuciła zaskarżonej Uchwale naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a dokładnie: (1) art. 35 ust. 2 w zw. z art. 33 ust. 1 u.KRS, poprzez podjęcie Uchwały na podstawie rekomendacji Zespołu opartej na nieprawdziwych informacjach, rażąco sprzecznych ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją, a tym samym bez dopełnienia obowiązku wszechstronnego rozpatrzenia sprawy; (2) art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny wszystkich kandydatów na podstawie jednolitych i przejrzystych kryteriów, które odpowiadałyby zasadom równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa; (3) art. 3, art. 32 ust. 1 i art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie przedłożonej dokumentacji, przejawiające się w: zaniechaniu dokonania oceny kwalifikacji odwołującej się i posiadanego przez nią doświadczenia w stosowaniu prawa; pominięcia opinii przełożonych oraz przełożonych przykładowych odpisów rozstrzygnięć przygotowanych przez odwołującą się, a także przedstawionych danych statystycznych; (4) art. 33 ust. 1 u.KRS poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy polegający na: niezastosowaniu takich samych kryteriów wobec wszystkich kandydatur; braku porównania ocen i kryteriów ustawowych przyjętych wobec kandydata rekomendowanego i odwołującej się; naruszenia swobodnej oceny kandydatów poprzez brak szczegółowej oceny spełnienia przez odwołującą ustawowych kryteriów w odniesieniu do zastosowanych przez Radę kryteriów wobec kandydata rekomendowanego; pominięciu wymogu wszechstronnego rozważenia sprawy przez nieuzasadnione przyjęcie, że to rekomendowany kandydat posiada wielopłaszczyznowe i kompleksowe przygotowanie do pełnienia urzędu sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w wyższym stopniu niż odwołująca się bez dokonania porównania z dokumentacją przedstawioną przez odwołującą oraz bez poparcia tej tezy konkretnymi danymi; (5) art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej Uchwały w sposób uniemożliwiający kontrolę instancyjną, w szczególności brak wskazania w jakim zakresie uznano kwalifikacje rekomendowanego kandydata za wyższe i bardziej odpowiednie od kwalifikacji odwołującej się, co utrudnia odniesienie do całości

przesłanek, na podstawie których Krajowa Rada Sądownictwa uznała po ponownym rozpoznaniu sprawy, że kandydatura odwołującej się jest gorsza od kandydatury rekomendowanego kandydata.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej Uchwały zakresie punktu 1 o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie K.K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku, oraz w zakresie punktu 2 o nie przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A.L. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

W uzasadnieniu odwołania skarżąca wskazała między innymi, że zarówno ustne omówienie obu kandydatur na posiedzeniu 7 czerwca 2022 r., jak również treść pisemnego uzasadnienia zaskarżonej Uchwały, nie pozwalają na ustalenie na podstawie jakich przesłanek Rada uznała, że uczestnik postępowania spełnia w procedurze konkursowej kryteria wyboru w stopniu znacząco wyższym niż kontrkandydatka, a także na podstawie jakich przesłanek Rada uznała, iż uczestnik postępowania daje rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Zaznaczyła, że pominięte zostało w ocenie kandydata rekomendowanego, że z racji pełnienia przez niego przez szereg lat funkcji wiceprezesa SKO w G., jego przydział orzeczniczy był zdecydowanie niższy niż etatowych członków kolegium. Wskazała też, że trudno wywodzić z faktu udziału w konferencjach czy też sprawowania dydaktyki dla studentów znacznie wyższych kompetencji orzeczniczych. Dodała też, że Rada pominęła okoliczność, iż z racji niedochowania terminu obrony pracy doktorskiej utracił on stanowisko adiunkta i był wykładowcą współpracującym. Zdaniem skarżącej, trudno ocenić na jakiej podstawie Rada uznała, że uczestnik posiada cechy osobowościowe dowodzące jego najwyższej kompetencji w porównaniu do innych zgłoszonych kandydatur. Skarżąca podniosła, że dołączyła do materiałów postępowania szereg opinii przełożonych, potwierdzających posiadane przez nią cechy osobowościowe gwarantujące wypełnienie obowiązków

sędziego na najwyższym poziomie. Zaznaczyła też, że Rada pominęła i zmarginalizowała kwalifikacje zawodowe odwołującej się. Przy tym dostrzegła, że pozycja ustrojowa referendarza nakazuje zaliczać go do stanowisk orzeczniczych, natomiast zakres obowiązków asystenta sędziego determinuje nabycie doświadczenia zawodowego w obszarze właściwym doświadczeniu sędziego, któremu asystuje. Wskazanych okoliczności, zdaniem skarżącej, Rada również nie uwzględniła. Dodała, że posiada prawie dziesięcioletni staż orzeczniczy jako członek pozaetatowy SKO, osiemnastoletni staż jako asystent sędziego i siedemnastoletni staż na stanowisku referendarza sądowego, równolegle prowadząc szkolenia dla pracowników administracji samorządowej i rządowej w tematyce procedury administracyjnej i prawa materialnego. W dalszej części uzasadnienia skarżąca podnosi, że Rada utożsamia wysokie kwalifikacje merytoryczne uczestnika, dające rękojmię najwyższego standardu wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego z posiadaniem przez kandydata rekomendowanego stopnia naukowego doktora nauk prawnych. Zdaniem odwołującej się, ustalenia te nie wynikają z udostępnionej dokumentacji, a samo rozstrzygnięcie poczynione zostało w sposób dowolny z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów i z naruszeniem zasad przejrzystości postępowania i jasnych kryteriów awansu. Odwołująca dodała, że publikacje naukowe autorstwa kandydata rekomendowanego, jej zdaniem nie stanowią bogatego dorobku naukowego, ponieważ powstały na przestrzeni ostatniego czasu i nie mogą mieć one dominującego znaczenia w sytuacji, gdy waga doświadczenia zawodowego i posiadanej przez niego wąskiej wiedzy, nie przewyższa kompetencji odwołującej się. W końcowych uwagach skarżąca podnosi, że uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie odnosi się w ogóle do treści przedstawionych przez odwołującą się materiałów, które zostały dołączone do dokumentacji nominacyjnej. W jej ocenie, z treści uzasadnienia zaskarżonej Uchwały nie sposób odkodować powodów, z jakich Rada uznała, że odwołująca się nie spełnia w wyższym stopniu przesłanek przyjętych przez KRS w tej konkretnej sprawie jako determinujących wybór najlepszego kandydata.

Pismami z 5 października 2022 r. poinformowano, że Krajowa Rada Sądownictwa nie składa odpowiedzi na niniejsze odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Zaznaczyć należy, że ten rodzaj postępowania odwoławczego przed Sądem Najwyższym nie stanowi sądowego wymiaru sprawiedliwości sprawowanego przez sądy powszechne i wojskowe, ale stanowi sądową kontrolę aktów władzy publicznej mającą przeciwdziałać naruszaniu konstytucyjnie gwarantowanych wolności lub praw jednostki. Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny – dokonując doprecyzowania treści konstytucyjnego prawa do sądu – chodzi o sytuacje, „gdy sądy działają jako organ kontroli innych aktów władzy publicznej rozstrzygających sprawy jednostek po to, aby ustrzec je przed arbitralnością władzy” (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 maja 2003 r., SK 38/02, pkt III.4.). Nie mamy w tym wypadku do czynienia ze sprawowaniem „wymiaru sprawiedliwości”, ale z zapewnieniem ochrony prawnej, której akty nie są ostatecznym rozstrzygnięciem sporu prawnego, ale końcową kontrolą legalności działań władzy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 listopada 2020 r., I NO 82/20 oraz I NO 89/20).

Podstawy odwołania nie mogą zatem stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18). Sąd Najwyższy nie może zastępować Rady w ocenie kandydata lub w sposobie zastosowania doń ustawowych kryteriów branych pod uwagę przy ocenie jego kwalifikacji (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18).

W konsekwencji, odwołanie wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić jedynie do formalnej kontroli stosowania przez KRS reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyroki Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 13 lipca

2017 r., III KRS 17/17; z 27 marca 2019 r., I NO 8/19). Stanowisko to znalazło też potwierdzenie ze strony pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego w wyroku z 15 grudnia 1999 r., P 6/99 i następnie było potwierdzone w kolejnych orzeczeniach (wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 29 listopada 2007 r., SK 43/06 oraz z 27 maja 2008 r., SK 57/06). Uchylenie przez Sąd Najwyższy uchwały KRS na podstawie własnej oceny merytorycznej kandydatury, zwłaszcza gdyby wiązało się to z wiązaniem KRS dokonaną przez Sąd Najwyższy oceną kandydata w określony sposób, naruszałoby art. 179 Konstytucji RP. Z przepisu tego wynika, że jedynie KRS posiada kompetencję do przedstawiania Prezydentowi kandydatów do pełnienia urzędu sędziego. Kompetencji tej Sąd Najwyższy nie może czynić pozorną lub w jakikolwiek sposób jej ograniczać w ramach sprawowania kontroli legalności uchwał KRS. Kontrola sprawowana przez Sąd Najwyższy ma bowiem charakter kasatoryjny i nie może wiązać się z jakimkolwiek wiązaniem KRS określonymi wytycznymi w zakresie oceny kandydatów ubiegających się o nominację sędziowską.

2. W świetle art. 33 i art. 35 u.KRS. Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwałę po wszechstronnym rozważeniu sprawy i ma obowiązek procedować na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień, o ile zostały złożone, kierując się oceną kwalifikacji kandydatów, uwzględniając ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; także uwzględnia opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Dodatkowo, na podstawie art. 42 ust. 1 u.KRS Rada zobowiązana jest do sporządzenia uzasadnienia uchwały podejmowanej w sprawach indywidualnych. Przepisy te, wraz z art. 60 Konstytucji RP, który chroni prawo obywateli polskich korzystających z pełni praw publicznych do dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, tworzą zasadnicze ramy kontroli legalności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa. To właśnie uzasadnienie uchwały pozwala w pierwszej kolejności dokonać Sądowi Najwyższemu oceny prawidłowości kierowania się kryteriami oceny sformułowanymi w art. 33 i art. 35 u.KRS w sposób, który nie stanowiłby nieuprawnionej oceny merytorycznej kandydatów przez Sąd

Najwyższy. Kierowanie się przez Radę przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi (racjonalnymi) kryteriami selekcyjnymi musi zatem jasno wynikać z uzasadnienia Uchwały (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19). Z tego też powodu, w uzasadnieniu należy wskazać te kryteria, które stanowiły przesłankę decydującą o odmowie przedstawienia Prezydentowi RP kandydata na urząd sędziego tak, aby można było stwierdzić, że w trakcie procedury konkursowej o przedstawieniu lub nieprzedstawieniu danego kandydata na stanowisko sędziowskie decydowały racjonalne kryteria oceny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Artykuł 42 u.KRS nie określa wymaganej treści uzasadnienia. Kierować się zatem należy jego funkcją. Oczywistym jest, że uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2019 r., I NO 30/19). Treść uzasadnienia nie może też być zdawkowa i sprowadzać się do gołosłownego zapewnienia o zastosowaniu przejrzystych i obiektywnych kryteriów oceny. Jak sama nazwa wskazuje, uzasadnienie ma wskazywać na okoliczności, które daną decyzję czynią zasadną. Okoliczności takiej nie stanowi sam fakt, że decyzję podjął organ do tego umocowany, ani też samo zapewnienie tego organu o zasadności podjętej przezeń decyzji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

3. Przy rozpatrywaniu środka zaskarżenia jakim jest odwołanie od uchwały KRS, zastosowanie znajdują przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej (art. 44 ust. 3 u.KRS). Dlatego też, Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie od niej w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Stosownie natomiast do odpowiednio stosowanego art. 398³ § 2 k.p.c., poza kognicją Sądu Najwyższego pozostają natomiast dokonane przez Radę ustalenia faktyczne i ocena dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 22 lipca 2013 r., III KRS 209/13; z 6 maja 2015 r. III KRS 16/15).

4. W realiach niniejszej sprawy, skarżący podnieśli przede wszystkim zarzuty naruszenia art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS precyzując w treści *petitum* skarg, iż do naruszenia tych przepisów doszło: (1) poprzez dokonanie oceny kandydatur bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy; (2) poprzez brak

dokonania oceny wszystkich kandydatur na podstawie jednolitych i przejrzystych kryteriów; (3) poprzez brak dokonania wnikliwego zbadania okoliczności sprawy; (4) poprzez dokonanie oceny kandydatur z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, a także dokonanie oceny w sposób dowolny.

5. Odnosząc się do zarzutów braku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, w tym pominięcia i braku wnikliwego zbadania dokumentacji oraz wyjaśnień złożonych przed zespołem, należy przypomnieć, że obowiązek wszechstronnego rozważenia sprawy oznacza, że KRS nie może pominąć istotnych dla jej rozstrzygnięcia okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub z wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani też dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; 15 lutego 2019 r., I NO 14/19; z 27 września 2019 r., I NO 78/19).

W rozpoznawanej sprawie, w charakterystyce wszystkich kandydatów (w tym obydwójga skarżących), szczegółowo opisano ich doświadczenie zawodowe, a także zawarto informacje o dorobku naukowym, publikacjach oraz o podnoszeniu kwalifikacji. Tym niemniej, skarżąca A.L. wskazała, że zaskarżona Uchwała nie odnosi się w ogóle do treści przedstawionych przez nią materiałów, które zostały dołączone do dokumentacji nominacyjnej, natomiast skarżący J.K. przedstawił szereg okoliczności (załączając przy tym w kolejnych pismach dodatkowe materiały) świadczących w jego ocenie, o jego wysokich kwalifikacjach merytorycznych. Podkreślenia wymaga jednak okoliczność, że pisemne motywy uchwały nie mogą być przy tym powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 24 września 2014 r., III KRS 40/14; z 1 marca 2015 r., III KRS 8/15; z 30 lipca 2019 r., I NO 20/19) zwłaszcza, że członkowie KRS przystępując do oceny poszczególnych kandydatów dysponują całością dokumentacji dotyczącej każdej z ocenianych osób.

W niniejszej sprawie Rada dysponowała pełną dokumentacją załączoną przez kandydatów do zgłoszeń, dotyczącą m.in. wykształcenia, doświadczenia zawodowego, opinii, rekomendacji, szkoleń oraz dorobku naukowego. Na podstawie

tak zgromadzonego materiału, zarówno zespół jak i Rada dokonali oceny wszystkich kandydatów. Zarówno zespół, jak i Rada zdecydowali o rekomendowaniu K.K. i nierekomendowaniu obydwójga skarżących oraz A.P.

KRS wskazała w uzasadnieniu zaskarżonej Uchwały, że wszyscy kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 6 § 1 p.u.s.a. oraz kryteria wymienione w art. 35 u.KRS. Przy tym zauważono, że żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie, brane pod uwagę w postępowaniu przed KRS nie ma charakteru decydującego, ani nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każdy z nich. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa), wynikająca z łącznego stosowania tych kryteriów, co jest konsekwencją obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (s. 5 zaskarżonej Uchwały, k. 58). Co więcej, Rada wskazała, że przy ocenie kandydatur miała na względzie szczególną rolę sądów administracyjnych, które sprawują wymiar sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej poprzez kontrolę działalności administracji publicznej (s. 5 zaskarżonej Uchwały, k. 58). W punkcie 11 zaskarżonej Uchwały wskazano, że kandydat do objęcia urzędu sędziego sądu administracyjnego winien legitymować się ponadprzeciętną wiedzą ze wszystkich obszarów związanych z aktywnością administracji publicznej w zakresie jej imperium, ale także dominum. Do zasadniczych zatem kryteriów oceny kandydatur należy wysoki poziom wiedzy z zakresu administracji publicznej, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie orzecznicze, doświadczenie w stosowaniu prawa administracyjnego, znajomość nie tylko prawa administracyjnego, działalność świadcząca o stałym podnoszeniu kwalifikacji zawodowych, publikacje naukowe, udział w konferencjach naukowych, doświadczenie w stosowaniu i tworzeniu prawa, działalność dydaktyczna, cechy osobowościowe, w tym umiejętności interpersonalne, zdolności logicznego analizowania, umiejętność wykładni przepisów, zdolność działania pod presją czasu i stresu, odpowiedzialność za wykonywane zadania (s. 6 zaskarżonej Uchwały, k. 59).

Odnosząc się łącznie do zarzutów obydwójga skarżących – braku wszechstronnego rozważenia sprawy zauważyć należy, że proceduralna zasada

wszechstronnego rozważenia sprawy realizowana jest w sposób dwuetapowy. W pierwszym etapie postępowanie wyjaśniające prowadzi wyznaczony przez Radę zespół, którego zadaniem jest przygotowanie materiałów niezbędnych do podjęcia przez Radę uchwały w przedmiocie rozstrzygnięcia konkursu na określony w ogłoszeniu Ministra Sprawiedliwości urząd. Ponadto Rada zawiadamia Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Zespół dokonuje sprawdzenia zgłoszeń pod względem formalnym, bada czy materiały są kompletne, a w przypadku stwierdzenia, że materiały nie są kompletne, wzywa do ich uzupełnienia, dokonuje wysłuchania kandydatów. Jeśli na stanowisko sędziowskie albo asesorskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów (art. 35 ust. 1 u.KRS). Przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS). Zespół może zatem rekomendować więcej niż jednego kandydata. Etap postępowania nominacyjnego prowadzony przez Zespół nie podlega odrębnej kontroli sądowej, a Rada nie jest związana w żaden sposób stanowiskiem zespołu powołanego do przygotowania sprawy indywidualnej do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady (art. 31 ust. 1 u.KRS). Drugi etap postępowania odbywa się na posiedzeniu plenarnym Rady. Zgodnie z § 9 ust. 4 Regulaminu KRS referent przedstawia zwięźle stan sprawy, zaznaczając okoliczności istotne dla podjęcia uchwały przez Radę, stanowisko zespołu lub komisji oraz odpowiada na pytania członków Rady. Wszyscy członkowie Rady mają dostęp do materiałów przedłożonych przez kandydatów w toku postępowania nominacyjnego. Mogą oni zatem, po zapoznaniu się z materiałami, dokonać odmiennej oceny kandydatów, co ma odzwierciedlenie w głosowaniu. Podczas posiedzenia Rady członkowie zabierają głos, zadają pytania, co również może mieć wpływ na decyzję o głosowaniu za innym kandydatem niż wskazany przez zespół. W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie ma wątpliwości, że choć przepis art. 35 ust. 2 ustawy odnosi się

wprost do zespołu, to z wykładni systemowej i funkcjonalnej wynika, że ma on również zastosowanie do plenarnej oceny kandydatów przez Radę. Resumując, Rada nie jest związana stanowiskiem zespołu, ma jednak obowiązek wziąć to stanowisko pod uwagę w ramach wszechstronnego rozważenia sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 marca 2012 r., III KRS 1/12, OSNP 2013, nr 3-4, poz. 47).

Skarżąca A.L. zarzuciła w pkt 1 *petitum*, że podjęcie Uchwały przez KRS nastąpiło na podstawie rekomendacji zespołu opartej na nieprawdziwych informacjach, przy czym w treści uzasadnienia nie wyjaśnia, które informacje za takie uważa. Argumentacja tak dalece posuniętego zarzutu, sprowadza się jednak do uwydatnienia – w jej ocenie – bezkrytycznego przyjęcia przez Radę wyników prac członków zespołu, dokonaniu oceny kandydatów bez wszechstronnego rozważenia całokształtu okoliczności sprawy oraz bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie. Powyższe prowadzi zatem do stwierdzenia, że skarżąca nie wykazała, aby prace zespołu, zwieńczone wydaniem przez Radę zaskarżonej Uchwały, mogły opierać się na nieprawdziwych informacjach. Niekonsekwencja oraz brak przedstawienia jakichkolwiek okoliczności na poparcie wskazanych przez skarżącą A.L. twierdzeń w tym zakresie powoduje, że tak skonstruowany zarzut, nieznajdujący podstaw ani uzasadnienia, nie może podlegać uwzględnieniu.

Zarzut braku wszechstronnego rozważenia sprawy podnoszony łącznie przez obydwójga Skarżących nie może zostać uwzględniony także z tego względu, że Rada dokonała powtórnego porównania kandydatów, nie pomijając przy tym wskazań Sądu Najwyższego, skutkującego dokonaniem wszechstronnej oceny wszystkich kandydatur. Istotną okolicznością jest również fakt, że w wyniku przeprowadzenia ponownego postępowania nominacyjnego, Prezydentowi RP został przedstawiony inny kandydat, aniżeli pierwotnie, co również należy odczytywać przede wszystkim jako wyraz pogłębionej oceny wszystkich kandydatur.

Wobec powyższego nie jest uzasadniony zarzut skarżących, że Rada nie dokonała wszechstronnego rozważenia sprawy oraz że pominęła lub nie zbadała udostępnionej dokumentacji, w tym pozytywnych opinii obydwójga skarżących.

7. Sąd Najwyższy nie uwzględnił również zarzutu naruszenia art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS, polegającego na niezastosowaniu przejrzystych i jednolitych kryteriów

oceny wszystkich kandydatów. Należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny powodów, dla których „te, a nie inne kryteria wyboru miały charakter decydujący; w o szczególności jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej oceny, poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania” (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16; z 10 stycznia 2017 r., III KRS 34/16; z 4 kwietnia 2017 r., III KRS 5/17; z 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17; z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; z 24 kwietnia 2019 r., I NO 27/19; z 24 kwietnia 2019 r., I NO 18/19; z 24 kwietnia 2019 r., I NO 16/19; z 15 maja 2019 r., I NO 21/19; z 17 maja 2019 r., I NO 11/19; z 26 listopada 2019 r., I NO 74/19). Jak też wynika z orzecnictwa Sądu Najwyższego, ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przyznane każdemu z nich pozostają w istocie poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego, która opiera się na kontroli zgodności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS), w tym również z podstawowymi zasadami prawa obejmując również kontrolę zgodności z prawem zastosowanych kryteriów oceny (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20). Sąd Najwyższy nie ma również kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji zawodowych kandydata. Rolą Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie Rady w wykonywaniu jej ustawowo wyznaczonego zadania, jakim jest rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia wspomnianego urzędu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., III KRS 32/15; z 21 lipca 2015 r., III KRS 36/15, postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20), a kompetencja do badania stopnia dojrzałości zawodowej kandydatów należy do Rady (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r., III KRS 27/11; z 15 września 2015 r., III KRS 48/15; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20). Samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich

w porównaniu do innych zgłoszonych kandydatów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19). Sąd Najwyższy nie może dokonywać porównania kandydatur celem ustalenia czy w rzeczywistości najlepszy z biorących udział w konkursie kandydat został rekomendowany Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej. Jego rolą jest jedynie ustalenie „czy uwzględnione przez Radę w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób w stosunku do uczestniczących kandydatów” (wyrok składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 6 września 2019 r., I NO 102/19).

Należy też zaznaczyć, że każde postępowanie nominacyjne ma odmienny charakter, a Rada ma prawo indywidualnego ustalania w każdym postępowaniu, które z kryteriów zyska szczególne znaczenie przy wyborze rekomendowanych kandydatów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 2021 r., I NKRS 44/21).

W niniejszej sprawie, przy podejmowaniu decyzji KRS uwzględniła poziom posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, zdobyte przez kandydatów doświadczenie zawodowe, dorobek naukowy, a także wskazania Sądu Najwyższego (s. 9 uzasadnienia Uchwały, k. 62).

Skarżąca A.L. w uzasadnieniu odwołania wskazała, że wybiórcze pominięcie w ocenie kandydatury odwołującej się kryterium doświadczenia orzeczniczego, przy jednoczesnym uwzględnieniu tego kryterium w ocenie rekomendowanego kandydata samo w sobie stanowi przekroczenie granic swobodnej oceny kandydatów (s. 5 odwołania). Natomiast skarżący J.K. podniósł, że Rada nie dostrzegła, iż posiada on najdłuższe pełnoetatowe doświadczenie zawodowe spośród wszystkich kandydatów (s. 4 odwołania).

Nie ulega wątpliwości, że Sąd Najwyższy w wyroku wydanym w sprawie I NKRS 59/21, na podstawie którego przekazano sprawę do ponownego rozpoznania, szczegółowo odniósł się do kwestii doświadczenia orzeczniczego skarżącej. Zauważono, że pozaetadowi członkowie orzekający w samorządowych kolegiach odwoławczych nie są obciążeni „przydziałem orzeczniczym” w pełnym zakresie i często ich zakres obciążenia bywa znacznie mniejszy niż w przypadku

etatowych członków kolegiów. Odniesiono się również do okoliczności pracy w charakterze referendarza sądowego. Dostrzeżono, że z ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wynika, iż referendarz sądowy dokonuje określonych czynności procesowych, które chociaż są istotne dla postępowania sądowoadministracyjnego, to raczej mają charakter czynności technicznych i z istoty rzeczy nie wymagają przeprowadzenia skomplikowanych procesów wykładni przepisów prawa. Sąd Najwyższy w poprzednio rozpoznawanej sprawie powziął poważne wątpliwości, czy wykonywanie przewidzianych dla referendarza sądowego czynności stanowią samodzielne orzekanie w „sprawie sądowoadministracyjnej”. W tej sytuacji, Rada stosując się do wskazań Sądu Najwyższego, w sposób prawidłowy zastosowała kryterium doświadczenia orzeczniczego, które przecież nie było decydujące, a współistniejące z pozostałymi kryteriami, uwzględnionymi w sposób łączny.

Odrębnym wymogiem jest wyróżnianie się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej (art. 7 § 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6, p.u.s.a.). Zestawienie tych dwóch wymogów nie pozostawia wątpliwości, że wysoki poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej można nabyć nie tylko w wyniku doświadczenia orzeczniczego w sądach administracyjnych.

Zauważyć przy tym należy, że Rada miała na względzie, że wszystkie kandydujące osoby posiadają bogate doświadczenie zawodowe i odpowiedni poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. A zatem wbrew twierdzeniom skarżącej A.L., wzięto pod rozwagę okoliczność, że pełniła ona funkcję pozaetatowego członka samorządowego kolegium odwoławczego, zdobyła doświadczenie zawodowe na stanowisku asystenckim i referendarskim w wojewódzkim sądzie administracyjnym. Z kolei J.K. wykazywał się najdłuższym ogólnym stażem zawodowym i bogatą praktyką zarówno adwokacką jak i radcowską (s. 10 zaskarżonej Uchwały, k. 63). W świetle powyższego, Rada miała na względzie posiadaną przez skarżącego J. K. wiedzę w dziedzinie prawa

podatkowego, o której szeroko rozpisuje się w treści uzasadnienia swojego odwołania. Natomiast najwyższymi kompetencjami wykazał się kandydat rekomendowany do przedstawienia Prezydentowi RP, o czym można dowiedzieć się z treści uzasadnienia zaskarżonej Uchwały, uwzględniającej istotne wskazania Sądu Najwyższego.

8. Wobec powyższego chybiony jest również zarzut podnoszony przez obydwójga skarżących, tj. zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS. Na marginesie wskazać należy, że gdyby Rada, tak jak twierdzi skarżąca A.L., pominęła w ocenie jej kandydatury, kryterium doświadczenia orzeczniczego, to zapewne treść zaskarżonej przez nią Uchwały nie zawierałaby spostrzeżenia o bogatym doświadczeniu zawodowym w kontekście jej dotychczasowej kariery zawodowej z wyszczególnieniem piastowanych stanowisk, w tym jako referendarz sądowy w wojewódzkim sądzie administracyjnym. Faktem jest jednak, że Rada wyeksponowała z jej doświadczenia zawodowego wszystkie istotne okoliczności, dokonując przy tym pozytywnej oceny. Podobnie zresztą pozytywnie zaopiniowała kandydaturę drugiego skarżącego. Co za tym idzie całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia prawa procesowego polegający na dokonaniu oceny kandydatur z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, a także dokonanie tej oceny w sposób dowolny.

9. Uwzględnienie przez Radę kryterium dorobku naukowego oraz uzyskanie przez rekomendowanego kandydata stopnia naukowego doktora, znajduje podstawę wprost w ustawie, a mianowicie w art. 35 ust. 2 pkt. 1) u.KRS, zgodnie z którym zespół (ale również Rada) uwzględnia doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia. W tym stanie rzeczy przyjęte przez Radę ustawowe kryterium dorobku naukowego, bez względu na to kiedy ten dorobek zaczął przybierać wymierną postać, uwzględnione w sposób łączny z pozostałymi kryteriami, nie może podlegać umniejszeniu z powodów wskazanych przez skarżącą. Nie ulega również wątpliwości, że okoliczności, jakie spowodowały, że to kryterium przybrało postać niekorzystną dla obydwójga skarżących, nie poddają się ocenie Sądu Najwyższego.

10. Odnośnie do okresu trwania stażu zawodowego, o którym z kolei wspomina w odwołaniu J.K., zauważyć należy, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, kryterium to nie może mieć znaczenia decydującego, a dłuższy czas wykonywania zawodu nie przesądza samodzielnie o większym doświadczeniu zawodowym. Przy czym kryterium doświadczenia zawodowego nie może być oderwane od innych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 2 marca 2021 r., I NKRS 17/21). Jeżeli jest ograniczone tylko do długości stażu, to może mieć charakter dyskryminujący. W świetle powyższego, potencjalne uwzględnienie argumentacji skarżącego o istotności posiadania najdłuższego stażu pracy, mającej determinować wybór jego kandydatury, doprowadziłoby do nieakceptowanego w orzecznictwie naruszenia prawa.

11. Ponadto skarżący J.K. dopatruje się naruszenia polegającego – w jego ocenie – na zadaniu w trakcie wysłuchania przed Zespołem pytania egzaminacyjnego zamiast pytania merytorycznego. W tej materii zauważyć należy, że poza kognicją Sądu Najwyższego pozostaje ocena skierowanych do kandydatów pytań oraz uzyskanych na ich podstawie odpowiedzi, tym bardziej, że kryterium zaprezentowania się podczas wysłuchania, nie zostało uwzględnione przy podejmowaniu zaskarżonej Uchwały w stosunku do żadnego z kandydatów. Przypomnieć również należy, że etap postępowania nominacyjnego przed zespołem, nie podlega odrębnej kontroli sądowej. Dodatkowo warto zauważyć, że w poprzedniej procedurze nominacyjnej, przyjęto przez Radę odmienne stanowisko, a mianowicie sposób zaprezentowania się w trakcie wideokonferencji stanowił jedno z przyjętych kryteriów wyboru. Kwestia ta została poruszona w wyroku uchylającym poprzednią Uchwałę KRS, z uwagi na okoliczność, że jedno z decydujących kryteriów nie było przewidziane w przepisach KRS oraz zastosowania tego kryterium w stosunku tylko do jednego z kandydatów. Udział w wideokonferencji oraz sposób prezentacji w jej trakcie przez kandydata w poprzednim postępowaniu nominacyjnym, nie stanowił kryterium stosowanego przez Radę jednolicie wobec wszystkich kandydatów. Powyższego, jak już wcześniej wspomniano, nie sposób odnieść do niniejszej sprawy, w konsekwencji zarzut naruszenia § 19 ust. 1-11 załącznika do uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady

Sądownictwa z 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa, uznać należy za bezzasadny.

12. Z tych samych co wskazane powyżej powodów nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 2, art. 7, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny wszystkich kandydatów na podstawie jednolitych i przejrzystych kryteriów, które odpowiadałyby zasadom równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa. Zarzut dotyczący naruszenia ww. przepisów konstytucyjnych opiera się bowiem na twierdzeniach zbieżnych z uznanymi za bezzasadne zarzutami naruszenia przywołanych wcześniej przepisów ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Podobnie, za bezzasadny uznać należało zarzut naruszenia art. 4 p.u.s.a. w zw. z art. 178 ust. 1 Konstytucji RP podniesiony przez J.K.

13. Mając na względzie, że pisemne motywy Uchwały nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy, tym bardziej że członkowie KRS przystępując do oceny poszczególnych kandydatów dysponują całością dokumentacji dotyczącej każdej z ocenianych osób, w tym także opiniami, o których wspominają obydwie skarżący, nie budzi wątpliwości, że przedstawiona charakterystyka kandydatów pozwala uznać, iż Rada wbrew twierdzeniom skarżących nie pominęła żadnej istotnej części ich kompetencji.

14. Należy wskazać, że Rada uznała, że kandydat rekomendowany do przedstawienia Prezydentowi RP wyróżnia się wielopłaszczyznowym i kompleksowym przygotowaniem do pełnienia urzędu sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. O najwyższych kompetencjach kandydata w porównaniu do innych zgłoszonych kandydatur, świadczą zdaniem Rady następujące okoliczności: wysoki poziom wiedzy z zakresu administracji publicznej w zakresie jej imperium i dominum, doświadczenie zawodowe, w tym wieloletnie doświadczenie orzecznicze w SKO, doświadczenie w stosowaniu prawa administracyjnego, znajomość prawa administracyjnego, działalność świadcząca o stałym podnoszeniu kwalifikacji zawodowych, publikacje naukowe, udział w konferencjach naukowych, doświadczenie w stosowaniu prawa, działalność dydaktyczna, cechy osobowościowe (s. 10 Uchwały). Rada wskazała też, że rekomendowany kandydat

posiada wieloletnie i bogate doświadczenie zawodowe w stosowaniu prawa administracyjnego – zdecydowanie wyróżnia się dorobkiem naukowo-dydaktycznym i posiadanym stopniem naukowym doktora nauk prawnych. Dalej Rada zaznaczyła, że kandydat ten posiada najszersze przygotowanie do objęcia urzędu sędziego, ponieważ obejmuje ono zarówno praktykę stosowania materialnego i procesowego prawa administracyjnego, jaki i szeroką wiedzę naukowo-teoretyczną w tym zakresie oraz bogaty dorobek naukowo-dydaktyczny, koncentrujący się na zagadnieniach z zakresu prawa oraz postępowania administracyjnego i sądowoadministracyjnego (s. 10 zaskarżonej Uchwały, k. 63).

Podsumowując, Rada wskazała jednoznacznie kryteria, które jej zdaniem kandydat rekomendowany wypełnia w sposób wyższy niż obydwój skarżących, uwzględniając przy tym wskazania Sądu Najwyższego. Kryteria wskazane po ponownym rozpoznaniu sprawy są jasne, a ich zastosowanie przez Radę nie budzi wątpliwości.

15. W końcowych uwagach należy zauważyć, że skarżący J.K. wniosk o uchylenie w całości zaskarżonej Uchwały i umorzenie sprawy, pomimo, że sformułowanie wniosku o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania stanowiłoby w istocie odpowiednią konstrukcję wieńczącą wywiedzioną w treści odwołania podstawę zaskarżenia oraz argumentację zawartą w uzasadnieniu, chyba że intencją odwołującego było zawnioskowanie o umorzenie sprawy tylko z tego powodu, że jego kandydatura nie została wybrana do przedstawienia Prezydentowi RP. Wniosku o umorzenie sprawy nie uzasadnia również okoliczność, że w strukturach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku utworzono Wydział I, do właściwości którego należą sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych oraz finansów publicznych. Brak wskazania w obwieszczeniu o wolnym stanowisku sędziowskim konkretnego wydziału, pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

16. Z powyższych względów, wobec niewystąpienia sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem, odwołania podlegają oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.

[D.Z.]

[as]